

отнех планиниците...

/Мария хвърля един леден поглед към
Белослава. Чува се тропот от прибли-
жаващ се кон./

МАРИЯ: Ожие, ти разправяше за сватбата на фрушкия крал!

/Откъм гората с ловен зовех в ръка се поя-
вява Радул./

РАДУЛ: Някоя от светлите госпожи е изпуснала ръкавицата си
по пътя. В краят е извезана буквата "М".

/Мария поглежда към колана си и вижда, че
това е нейната ръкавица./

МАРИЯ: Ръкавицата е моя. Благодаря ти, момко!

/Радул ѝ подава ръкавицата, Мария я поема.
Колко е годишен твоят сокол?

РАДУЛ: Той е млад. Има една година още, ала бие всички остана-
ли по бързина и остро око.

/Мария поглежда към Белослава и Ожие./

МАРИЯ: Имам свидетели, които могат да се закълнат, че по-точно
око от моя Шико едва ли има друг крагул на света.

РАДУЛ: Не остава нищо друго, освен да ги преборим.

/И той вдига ръка, готов да пусне сокола
да литне. Мария го спира с един жест./

МАРИЯ: Продавам ли го? Колко искаш за него?

РАДУЛ: Не. Не го продавам. Но ако мога да знам кое е лицето,
което го желае, бих могъл да му го подаря...

/Мария поглежда към Белослава./

МАРИЯ: Аз съм дъщерята на великия примикър. Името ми е Милкана.

РАДУЛ: Крагуят е твой, светла боярке.

/Той ѝ подава сокола./